

Mieke Vogels 04 over het nieuwe wonen

FILIP WATTEEUW:
'Vlaanderen moet
groen investeren'

10

IN BEELD
Nieuwjaarsreceptie
Brussel

24

AGENDA

VALERIAAN

20 t.e.m. 22 april / 10-19 uur

Tour & Taxis, Brussel

Verplicht voer voor liefhebbers van een gezonde en lekkere hap. De bioeiers, georganiseerd door Velt, staat dit jaar in het teken van de biogastonomie. Je kan er kijken naar koken, zelf mee koken of simpelweg proeven en genieten. Daarnaast biedt Valeriaan het klassieke menu aan van een ecologisch wonen, leven en reizen.

[//www.valeriaan-brussel.be](http://www.valeriaan-brussel.be)

60+ EARTH HOUR

31 maart / 20u30

Vorig jaar deden we, alleen al in ons land, in 200 steden en gemeenten een uur het licht uit. Dit jaar mag het een ietsje meer zijn, vandaar het plusje. Het Wereld Natuur Fonds roept ons op om van elk uur een Earth Hour te maken, door resoluut te kiezen voor groene stroom.

[//www.earthhour.be](http://www.earthhour.be)

DUURZAAM WONEN

Zondag 15 april / 10-18 uur

Provinciehuis, Leuven

'Duurzaam wonen is jezelf belonen' is het motto van de wooninfolabeurs van de provincie Vlaams-Brabant. Een dertigtal organisaties gidst je doorheen het duurzamer maken van je woning, met speciale aandacht voor levenslang wonen. Je vindt er informatie op maat van grote en kleine budgetten, van handige en minder handige Harry's, van jonge mensen die ouder worden en oudere mensen die nog ouder worden.

DAG VAN DE AARDE

22 april

Overal op onze planeet

Vorig jaar, na de succesvolle twintigste editie van de Dag van de Aarde, werd beslist in schoonheid te eindigen. In 2012 krijgt de internationale Earth Day dus geen officiële Vlaamse invulling. Niets weerhoudt ons er echter van om op 22 april extra lief te zijn voor onze moeder Aarde. En waarom eigenlijk niet elke dag?

WORLD FAIR TRADE DAY

12 mei

De Internationale

Fair Trade Dag krijgt

een nieuwe naam, maar het concept blijft behouden. Op 12 mei wordt de eerlijke handel in het zonnetje geplaatst, meer bepaald de Braziliaanse zon. De wereldwinkels worden die dag immers omgevormd tot heuse cocktailbars. In dit verkiezingsjaar wordt er uiteraard ook aandacht besteed aan de lokale politiek. Lokale mandatarissen worden gevraagd zich te outen als jiveraars voor Fair Trade, ook binnen de gemeente.

SAMENHUIZEN: OPEN DAG

Zaterdag 19 mei

De vzw Samenhuizen organiseert een tocht langsheen vernieuwende woonprojecten in Vlaanderen, met aandacht voor cohousing, centraal wonen-projecten, gemeenschapshuizen, seniortelefonie en ecodorpen. Er worden infostands en rondleidingen voorzien, maar centraal staat het direct contact met de bewoners. Meer informatie vind je binnenkort op:

[//www.samenhuizen.be](http://www.samenhuizen.be)

BIOWEEK

2 tot 10 juni

De bioweek wordt een mooie, smakelijke traditie. Tien dagen lang gooien boeren, koks, winkeliers, fabrikanten en organisaties uit de biosector hun deuren open voor een week vol workshops, boerdierfeesten, proeverijen en fietstochten. Allemaal bio.

[//www.bioweek.be](http://www.bioweek.be)

COLOFON

Ecozine is een uitgave voor de leden van Groen. Verschijnt 4x per jaar in maart, juni, september en december. Gedrukt op CyclusPrint, papier van 100 procent gerecycleerde vezels, zonder optische witmakers, en met vegetale inkt.

Verantwoordelijke uitgever
Wouter Van Besien
Sergeant De Bruynestraat 78-82
1070 Brussel

Contact
Ben Bleys / 02 219 19 19
/ ben.bleys@groen.be

Werken mee aan dit nummer
Mark Boudiez, Evelyn Wymeersch, Jan Mertens, Els Sallets, Sien Verstraeten, Marij Preneel

Coverfoto
Sien Verstraeten

Drukkerij
Druk in de Weer

Edito

WOUTER VAN BESIE Partijvoorzitter

CAMPAGNE

Op zaterdag en zondag, drie per dag. Dat was zo ongeveer het aantal nieuwjaarsrecepties van de groengroepen die ik bezocht heb in januari. Vanop De Mercatorboot in Oostende, over de balzaal van de Vooruit in Gent tot in de stemmige watermolens in Dilbeek. Elke plaats is anders, elke sfeer is eigen, elke groep heeft zijn eigen stijl.

En toch is er heel wat dat ons allemaal bindt. Het is het enthousiasme om aan politiek te doen. De gedrevenheid om positieve verandering te brengen. De overtuiging dat duurzaamheid en solidariteit op de agenda van de gemeente moeten komen. De wil om de open ruimte te beschermen, om de energie te vergroenen, om de mobiliteit duurzaam te maken, om het woonbeleid om te gooien.

Maar ook: de eerlijkheid om een politiek mandaat te serieus te nemen. Om de stemmen en het vertrouwen dat mensen ons gegeven hebben niet weg te gooien. De afkeer van populisme, de wil om constructief andere en betere oplossingen uit te werken en aan te reiken.

Op 14 oktober komt de nieuwe krachtmeting eraan. Dan worden de verhoudingen bepaald voor maar liefst zes jaar. En op zes jaar kan veel gebeuren. Ik hoorde op die plekken waar we in de meerderheid zitten, een goesting om verder te besturen. Ik hoorde op vele plakken waar we oppositie voeren, dat we een poging gaan doen om in de meerderheid te geraken. Dat de constructieve alternatieven nu eindelijk ook eens werkelijkheid kunnen worden.

Ik merk in mijn eigen Borgerhout dat de verkiezingscampagne eigenlijk al begonnen is. De zenuwen staan gespannen, de partijen tonen zich, de toon van het debat verhardt.

Ik wens iedereen een fijne campagne en een stevige verkiezingsuitslag toe.

INHOUD

04 DOSSIER WONEN

Vlaams woonbeleid op nieuwe sporen

08 EUROPA

Bart Staes: 'Dit is mijn Europa niet.'

10 GROENE ECONOMIE

Vlaanderen moet groen investeren

14 PENSIOENEN

3 voorstellen voor een rechtvaardige pensioenhervorming

14 MOBILITEIT

Duurzaam veilig

16 UIT DE REGIO

- » Uplage is Not My Place
- » Conyfee in de kijker: Hilde Van Cauteren (Hamme)
- » Groen Roeselare geeft pluin aan omstreden compostingsbedrijf

18 ECOMIX

- » azELzoekers
- » Niet de kers op de taart

20 JONGGROENPLUS

Sjerp zoekt groenijde

21 VAN DE PARTIJ

Het ene pasje is het andere niet

22 OIKOS

Het Groene Boek

24 IN BEELD

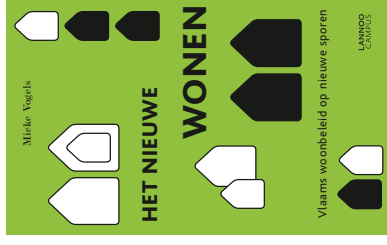
Nieuwjaarsreceptie

■ Als we het huidige woonbeleid gewoon verder zetten, geraken we nooit uit de woningcrisis (Foto: Fotolia).

VLAAMS WOONBELEID OP NIEUWE SPOREN

Wonen wordt voor almaar meer mensen onbetaalbaar. De toename van het aantal gezinnen zet de woningmarkt extra onder druk. Als we het huidige woonbeleid gewoon verder zetten, zal het nooit lukken om uit de woningcrisis te geraken. Mieke Vogels gaat op zoek naar hoe het beter kan. In haar boek presenteert ze een mix van oplossingen om met het huidige budget veel meer gezinnen aan een goede en betaalbare woning te helpen: een eerlijker fiscale aftrek, huursubsidies en richtuurprijzen, verdichting en compact (ver)bouwen en slimme, frisse nieuwigheden. Vogels is ook voorstander van een lokaal bestuur dat de regierol in handen houdt.

'HET NIEUWE WONEN: Vlaams woonbeleid op nieuwe sporen' verschijnt op 25 april bij uitgeverij Lannoo.

Het nieuwe wonen voor dummies

- ▶ Wonen wordt steeds meer onbetaalbaar. Ons woonbeleid zit op een dood spoor. 90% van de middelen gaat naar de eigenaars. Zelfs voor een tweede verblijf. Huurders blijven letterlijk in de kou staan. 61.000 gezinnen wachten op een sociale woning.
- ▶ In 2014 wordt het woonbeleid volledig Vlaamse bevoegdheid. Via de inkomensgebonden Vlaamse woonpremie kunnen we meer mensen aan een goede, betaalbare woning helpen. Jonge starters en huurders krijgen een groter deel van de koek.
- ▶ Tegen 2030 moeten we 350.000 gezinnen extra onderdak verschaffen. Zonder open ruimte aan te snijden, via compacter bouwen, herverkaveling van bestaande villaparken en herwaardering van de twintigste-eeuwse stadsgordels.
- ▶ De overheid moet stoppen met de uitverkoop van haar patrimonium. Gronden en gebouwen kunnen via recht van opstal ter beschikking worden gesteld, of worden ondergebracht in een 'Community Land Trust'.
- ▶ Een seniorenbeleid dat inzet op 'leverslang wonen in eigen buurt', in plaats van 'in eigen huis', kan voor tienduizenden extra woongelegenheden zorgen.
- ▶ Steeds meer mensen kiezen voor één of andere vorm van samenhuizen. Compact, betaalbaar en sociaal wonen. De overheid moet de barrières wegwerken en alle vormen van samenhuizen stimuleren.

Behoortijk wonen is een grondrecht, maar wordt voor atmeer meer mensen onbetaalbaar. Op dertig jaar tijd is de prijs van een woning verdrienvoudigd. Maar wie levenslang moet huren, is pas echt de pineut: in steden besteedt de helft van de huurders veertig procent van zijn inkomen aan huur. Bovendien zorgt het stijgend aantal gezinnen voor extra druk op de woningmarkt en op de open ruimte. De overheid zet de klassieke remedies in om de woningcrisis te bezweren, maar we lopen vast. Bij de volgende staatschervorming wordt Vlaanderen volledig bevoegd voor het woonbeleid. Dat is een historische kans om het anders en beter aan te pakken, ook op lokaal vlak, zo stelt Mieke Vogels.

Mieke Vogels: "Elke inwoner van Vlaanderen heeft recht op een betaalbare en kwalitatieve woning. Maar als je dat wil bereiken, moet je de middelen anders inzetten dan vandaag. In het verleden werd vooral geïnvesteerd in eigendomsverwerving. De balans is compleet uit evenwicht. Wie geen huis kan kopen, valt uit de boot. En wie zijn huur niet kan betalen, komt op straat terecht en dat is helaas voor steeds meer gezinnen een realiteit. Om iedereen aan een betaalbare woning te helpen, moet er dus dringend werk worden gemaakt van een betaalbare huurmarkt.

Los je dat op door massaal te investeren in sociale huurwoningen?

Het is onzinnig te denken dat de overheid snel een sociale woning kan bouwen voor alle rechthebbenden. De vraag is dubbel zo groot als het aanbod. Het moet wel lukken om van de huidige 6% naar 10% sociale woningen te gaan tegen 2020. Maar zelfs dat kan enkel op voorwaarde dat de middelen eerlijker worden verdeeld onder de gemeenten. Rijkere gemeenten die in het verleden niet investeerden in sociale

MIEKE VOGELS
Vlaams parlementslid
(Foto: Sien Verstraeten)

Het Hoger Instituut voor de Arbeid berekende de hoogte van de huursubsidie en kwam op een bedrag minder dan de helft van wat nu besteed wordt aan de fiscale aftrek van het hypotheccair krediet voor eigenaars.

woningen, trekken nu alle Vlaams geld voor sociale huisvesting naar zich toe. Dat kan niet. De middelen moeten verdeeld worden op basis van de noden.

Hoe wil je de private huurmarkt versterken?

De overheid moet maatregelen nemen om zowel verhuurders als huurders te ondersteunen. Eigenaars durven vaak niet te verhuren omdat ze vrezen dat de huur niet wordt betaald of dat hun woning half vernield wordt. Sociale verhuurkantoren kunnen die angst wegnemen door een eerlijke huurprijs te garanderen en via sociale begeleiding van de huurder de woning op orde te houden. Huurders die in aanmerking komen voor een sociale woning, maar toch terecht moeten op de veel duurdere private huurmarkt, hebben recht op een huursubsidie. Er is wel een voorwaarde. De huursubsidie wordt maar uitgekeerd als de eigenaar verhuurt aan de richthuurprijs. Zo niet duwt een huursubsidie enkel de huurprijs omhoog.

Dat klinkt mooi, maar hoe betaalbaar is dit voorstel? Het Hoger Instituut voor de Arbeid (HIVA) berekende de hoogte van de huursubsidie en kwam op een bedrag tussen 200 en 280 euro per maand. Voor 179.000 gezinnen betekent dit 429 miljoen euro per jaar. Dat is minder dan de helft van het bedrag dat besteed wordt aan de fiscale aftrek van het hypotheccair krediet voor eigenaars.

Krijgt ook wie een huis wil kopen nog overheidssteun?

Een eigen woning blijft voor heel wat mensen een droom, die we hen absoluut niet willen ontnemen. We willen de middelen wel meer oriënteren naar jonge gezinnen die hun eerste woning kopen. Er kan al zeker bespaard worden op de overheidssteun die er nu is voor een tweede verblijf.

Wat kan de lokale overheid doen voor wie een huis wil kopen?

Vandaag verkopen openbare besturen en huisvestingmaatschappijen hun patrimonium en hun bouwgrond. Een manier om de prijzen onder controle te houden, is om als lokale overheid de woningen te verkopen, maar niet de grond. Een gemeente kan een vastgoedfonds oprichten om gronden te verwerven die daarna via recht van opstal ter beschikking worden gesteld. Het fonds wordt gespijsd door de jaarlijkse vergoeding (kanon) die de gebruikers hiervoor betalen.

Voor sociale koopwoningen heeft u een uitgewerkt alternatief...

De middelen die vandaag besteed worden aan sociale koopwoningen en kavels, zo'n 52 miljoen euro per jaar, worden slecht besteed. Ze geven hooguit 600 mensen per jaar de kans om eigenaar te worden. Nogtans hebben maar liefst 500.000 gezinnen er recht op. Het budget voor het bouwen van sociale koopwoningen kan worden geïnvesteerd in een 'Community Land Trust' (CLT), een concept dat in de VS al sinds 1969 met succes wordt toegepast. Een maatschappij verwierft de grond en sticht een CLT. Ze (ver)bouwt hierop woningen voor mensen met een lager inkomen en verkoopt ze aan wie aan de criteria beantwoordt. De koper koopt enkel de woning en niet de grond en krijgt een startpremie om de kosten voor een lening te kunnen betalen. Hij heeft het volledige genot van de woning net als elke andere eigenaar. Wanneer hij de woning weer verkoopt, betaalt hij de startpremie terug aan de trust en ook een deel van de meerwaarde. Zo blijft de woning ook voor de volgende eigenaar betaalbaar.

Tegen 2030 moeten er in Vlaanderen 3 à 4,00 000 extra woningen bij komen in Vlaanderen. Hoe kan dat zonder open ruimte aan te snijden?

Vlaanderen zette de voorbije jaren terecht in op de verdichting. Geen bijkomende open ruimte aansnijden maar bouwen op nog lege plekken in de bestaande stads- en dorpskernen. Maar

daarmee alleen zullen we er niet komen. Er is meer creativiteit nodig. Het meest in het oog springend zijn de villaparken die sinds de jaren 1960 ontstonden aan de rand van de stad. Pompeuze villa's werden er letterlijk in het bos gebouwd op veel te ruime kavels. Nu geraken de huizen daar moeilijk verkocht. Die villaparken kunnen herbestemd en herverkaveld worden. De delen die het verst verwijderd van de dorpskern zijn, kunnen herbestemd worden tot bosgebied. De kavels dichterbij de kern kunnen op basis van een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) herverkaveld worden. Ook het instrument van stadsherwaardering moet opnieuw geactiveerd worden. In de tweede helft van de vorige eeuw werden de wijken uit de negentiende-eeuwse gordel aangepakt via het systeem van de herwaarderingsgebieden. Vandaag kan hetzelfde met de wijken uit de twintigste eeuw.

Wonen gaat natuurlijk niet alleen om huizen en straten.

Het sociale aspect van wonen is heel belangrijk. Dat zijn we de laatste decennia uit het oog verloren. In mijn boek besteed ik aandacht aan de vele voordelen van 'samenhuizen': het maakt wonen betaalbaar en het zorgt voor een sociaal vangnet van kwetsbare groepen, zoals alleenstaande ouders. En het kan het leven heel plezierig maken. Een groep die erg gebaat is bij nieuwe woonvormen, zijn de senioren. Zij wonen nu vaak in te grote, slecht geïsoleerde woningen, maar hebben ze geen geschikt alternatief. Met de toename van het aantal tachtig-plussers zal ook het aantal ouderen met een zorgnood toenemen. Al deze mensen opvangen in een woonzorgcentrum is niet betaalbaar. Kwalitatief en betaalbaar wonen voor senioren kan alleen als we resoluut kiezen voor een buurtgebonden aanpak. Dit vraagt maatwerk, dat het best kan worden uitgetekend door de lokale besturen. De 'Woonzorgzone' in Wervik is daarvan een uitstekend voorbeeld.

DIT IS MIJN EUROPA NIET

BART STAES
Europees
parlementslid

Europese politieke top is hypocriet

Stop met schieten op Griekenland. Het land heeft boter op het hoofd. Maar Europa kijkt best ook in eigen boezem. Zij die zich nu hardvochtig opstellen, zijn mee verantwoordelijk voor de huidige situatie.

De Griekse economie is een puinhoop. De corruptie overheerst. Het overheidstekort is enorm.

Velen denken: 'Die lui, onbekwame en corrupte Grieken hebben het aan zichzelf te danken.' Toch heeft de gemiddelde, zwaar inleverende, Griekse gepensioneerde nooit gevraagd om slecht bestuur, corruptie en wanbeheer. Ook de twintig procent werklozen of diegenen die moeten leven van een krimpend minimuminkomen, vroegen daar niet om. Net zomin als de werkenden die onder-tussen al gemiddeld een derde van hun loon verloren, of de bijna één op de twee jongeren die zonder job of toekomstperspectief zitten.

We accepteren dat alleen de gewone Griekse burgers de lasten dragen van een crisis die is gecreëerd door het internationale casinokapitalisme, het bedrijfsleven en de Europese politieke elites van conservatief-neoliberale strekking. Dat is niet nieuw. Decennia geleden stonden dezelfde elites toe dat de corruptie in Afrikaanse staten welig tierde, en dat er door 'slecht bestuur' gigantische schulden werden gemaakt. Toen dwongen de Wereldbank en het IMF draconische besparingen af in het onderwijs, de gezondheidszorg en de landbouw. De gevolgen van dat beleid zijn pijnlijk zichtbaar. De geschiedenis herhaalt zich.

Wapenindustrie

Zij die zich nu hardvochtig opstellen, dragen ook verantwoordelijkheid voor de gang van zaken. De Franse en Duitse wapenindustrie bakte jarenlang zoete broodjes met de Griekse overheid. Ze wakkerde de schuldenpiraal genaadeloos aan. Tussen 1998 en 2008 spendeerde Griekenland bijna honderd miljard euro aan wapens uit Mergozjland. Veel Griekse bestuurders zijn corrupt. Maar wie spreekt er over de Duitse trots, Siemens, die de Griekse ambtenaren met vele miljoenen omkocht? It takes two to tango.

We wisten dat een deel van de Griekse politieke elite sjermelde met cijfers en statistieken. Al jaren vecht ik als lid van de anti-fraudecommissie in het Europees Parlement voor goed bestuur en voor het correct uitgeven van belastinggeld. De Europese Rekenkamer stelde in 2004 vast

Vertrouwen

Europa heeft nood aan een ander verhaal. Europa moet het vertrouwen terugwinnen van de burger. De enige uitweg is een beleid van hoop, dat oog heeft voor armoede, bestaansonzekerheid en uitzichtloosheid. Een beleid dat verantwoordelijkheidsgevoel en beter bestuur centraal stelt bij alle bestuurlijke en zakelijke elites, in Griekenland maar ook daarbuiten. Elke duurzame en sociaal rechtvaardige uitweg uit de Europese crisis zal een gezonde mix aan maatregelen moeten bevatten die ruimer is dan alleen maar blinde besparingsdrijf: een evenwicht tussen discipline, solidariteit, duurzaamheid en slimme investeringen in de reële economie.

Daarom is er nood aan een sterke regulering van de financiële markten, een coherent Europees belastingstelsel, een echt Europees Monetair Fonds, beter monetair toezicht en investeringen in de vorm van een groene New Deal. Alleen dat biedt soelaas aan de financiële, de economische, de sociale en de klimaatcrisis.

“

Veel Griekse bestuurders zijn corrupt. Maar wie spreekt er over de Duitse trots Siemens, dat de Griekse ambtenaren met vele miljoenen omkocht? It takes two to tango.

© European Union 2012 EP/PE

“ VLAANDEREN MOET GROEN INVESTEREN

FILIP WATTEEUW
Fractieleider Groen Vlaams Parlement

De aankondiging dat bij Bekaert 600 banen verloren gaan, kwam aan als een mokerslag. Het was in de voorbije maanden niet de enige onheilstijding uit industriële hoek. Ook belangrijke bedrijven zoals Crown Cork, Siemens-Nokia en Duracell slanken af. Maar de erosie van het industriële weefsel in Vlaanderen is al langer bezig. In de voorbije 15 jaar verloor Vlaanderen ongeveer 100.000 banen in de industrie. De problemen zijn dus structureel van aard.

Toch slaagt de Vlaamse regering er maar niet in om een krachtig en vernieuwend industrieel beleid te ontwikkelen. Minister-president Kris Peeters organiseerde in de voorbije twee jaren een Staten-Generaal van de industrie, schreef een groenboek over een Nieuw Industrieel Beleid dat werd gevolgd door een witboek en zette met veel gedruis een Vlaamse Industrieraad op poten. Concrete maatregelen blijven echter uit. Het lijkt soms alsof de Vlaamse regering er zelf niet meer echt in gelooft.

Een duurzame industrie heeft toekomst

Vlaams parlements lid Filip Watteeuw gelooft wel in een toekomst voor de

industrie in Vlaanderen. “Maar dan moeten we wel een duidelijk profiel voor de industrie hebben. De verduurzaming van de industrie biedt ons daartoe enorme mogelijkheden, ook op het vlak van tewerkstelling. De ervaringen in andere landen bewijzen dat.”

Het Duitse ministerie van Leefmilieu berekende dat er in Duitsland al meer dan 2 miljoen groene banen zijn. Dat is immers in Oostenrijk – iets makkelijker vergelijkbaar met Vlaanderen – schat men het aantal voltijdse groene banen al op meer dan 160.000.

Bedrijven vragen duidelijkheid. De Vlaamse regering geeft dikwijls een twijfelende indruk als het gaat over de richting die ze uit wil. Ook als het over verduurzaming gaat.

Voor de vernieuwing en verduurzaming van de industrie is de afslanking bij Bekaert een tegenvallei, want Bekaert had een ankerbedrijf of een 'lead company' kunnen zijn voor die verduurzaming. Naast de geschrapte 600 arbeidsplaatsen is dat wellicht het meest teleurstellende element in de beslissing van Bekaert. Het stop-and-go-beleid met betrekking tot de steun voor zonnepanelen in Vlaanderen en Europa is verantwoordelijk voor de capaciteitsproblemen bij Bekaert. Filip Wattewu: "Bedrijven vragen duidelijkheid. De Vlaamse regering geeft dikwijls een twijfelende indruk als het gaat over de richting die ze uit wil. Ook als het over verduurzaming gaat. Zo verminderde de Vlaamse regering tijdens de recente begrotingscontrole de 'strategische steun voor de duurzame transitie van de economie' met 20 miljoen. Waar wil deze Vlaamse regering nu eigenlijk naar toe?"

Op eigen kracht

Ondertussen proberen een aantal industriële sectoren en bedrijven op eigen kracht de overgang te maken naar een duurzame productie. De hout- en meubelindustrie werken aan

een milieuverantwoord ketenbeheer en noedigen kringloopsluiting voor hout aan, de chemische sector nam zelf het initiatief om de mogelijkheden van de biobaseerde chemie te verkennen en de Vlaamse Confederatie Bouw loopt met haar ambities op het gebied van duurzaam bouwen voor op die van de Vlaamse overheid. Die bouwsector daagde de Vlaamse regering recent nog uit. Mits enkele eenvoudige maatregelen zouden de activiteiten in die sector, toch een van de motoren van onze industrie, in belangrijke mate kunnen uitbreiden. Er is sprake van een mogelijke omzetsijging van ongeveer 400 miljoen Euro en daar horen veel banen bij. Ook individuele bedrijven zien kansen op dit vlak. Umicore is op wereldniveau een voorloper inzake materiaalrecyclage, tapijtenfabrikant DESSO kiest voor een maximale toepassing van het 'cradle to cradle'-concept voor vloertextiel, in de Antwerpse haven bouwen bedrijven de eerste waterstofcentrale.

Terug naar Vlaanderen

Ook delokalisatie is geen reden om bij de pakken te blijven zitten. In verscheidene Europese landen woedt nu zelfs het

■ CEO Mario Fleurinck van technologiebedrijf Melotte, dat 'Direct Digital Manufacturing' toepast, een innovatieve technologie met veel voordelen: absolute vormvrijheid, beperkt gebruik van basisgrondstoffen en een lager energieverbruik. (Foto: Imagesdesk / Dominic Verhulst)

debat over herindustrialisering en relokalisatie of backshoring. Bedrijven hebben bijvoorbeeld opnieuw argumenten om terug te komen naar Vlaanderen. Wegens de kwaliteit of leveringsbetrouwbaarheid, omdat ze zekerheid zoeken of omwille van hoge managementkosten en de grote afstanden. De afstand zal trouwens een steeds belangrijker factor worden voor de industrie. Zeker als door de stijging

van de olieprijsen of door strengere normen voor CO₂-uitstoot, vervoer over lange afstanden duurder zou worden. Logistieke processen zijn kwetsbaar zegt econoom Geert Noels en alleen al om die reden zal lokale productie aantrekkelijker worden. Filip Wattewu: "Het beleid moet daar dan wel beter op inspelen. Een relokalisatiepremie voor bedrijven die ervoor kiezen om de

productie of het onderzoek terug naar Vlaanderen te brengen moet mogelijk zijn. Nog beter is het bedrijven te steunen die van bij de aanvang kiezen voor lokale productie en dienstverlening." Backshoring is trouwens al aan de gang. Industriële KMO's verdienen veel aandacht in dit relokalisatieproces. Verankering via KMO's is een stuk vanzelfsprekender dan via multinationals. Bovendien zijn KMO's

ook belangrijke innovatiepolen. Een mooi voorbeeld is Melotte in Zonhoven. Melotte produceert onder meer landprothesen via 'direct digital manufacturing'. Het bedrijf slaagt er niet enkel in om productie terug naar Vlaanderen te halen, die productie scoort op alle vlakken ook beter inzake ecologische afdruk.

3 VOORSTELLEN VOOR EEN RECHTVAARDIGE PENSIOENHERVORMING

Wie is tegenwoordig nog gerust over zijn pensioen? Velen vragen zich af hoelang ze zullen moeten werken om welk pensioen te krijgen. Groen legt een rechtvaardige en evenwichtige pensioenhervorming op tafel, met oog voor de concrete werksituatie van mensen. De regering van christen-democraten, liberalen en socialisten heeft eind 2017 een pensioenbesparing door het parlement gejaagd en nu pas worden allerlei overgangsmaatregelen en uitzonderingen goedgekeurd. De ongerustheid en verwarring wordt er alleen maar groter op. Zo gaje niet om met de pensioenen van mensen. Als groenen willen wij duidelijkheid scheppen en zekerheid bieden.

■ Federaal parlementslid Wouter De Vriendt voor de Zuidertoren – de zogenaamde Pensioentoren – in Sint-Gillis, waar de Rijksdienst voor Pensioenen gevestigd is. (Foto: Sien Verstraeten)

1	Langer werken werkbaar houden	2	Aantal gewerkte jaren telt	3	Verhoog de laagste pensioenen
	Langer werken is een deel van de oplossing om de vergrijzingsfactuur te betalen, maar langer werken moet werkbaar zijn. Een gespreide arbeidsloopbaan en een goede combinatie tussen arbeid en gezin zijn broodnodig om langer aan de slag te kunnen blijven. Het is daarom onbegrijpelijk dat de regering de systemen van tijdskrediet en loopbaanonderbreking inperkt.	Is het aantal gereden kilometers niet belangrijker dan de leeftijd van de wagen? Nu kan de universitair geschoolde bediende die op zijn tweewintigste begon te werken na 40 jaar met vervroegd pensioen, de bouwvakker die op zijn zestiende begon pas na 44 jaar. Voor Groen heeft iedereen recht op vervroegd pensioen na 40 jaar werken en op een volledig pensioen na 45 jaar werken. Dat is veel eerlijker, zeker voor mensen die vroeger gestart zijn.		Geef mensen zicht op een voldoende hoog pensioen. Het optrekken van de laagste pensioenen tot 1.150 euro is een kwestie van menselijkheid. De regering moet de moed opbrengen om op zoek te gaan naar extra inkomsten, waarbij de bijdrage van de euromiljonairs aan de sociale zekerheid opgetrokken wordt. Daarom zouden alleen werkende mensen zoveel belasting moet betalen?	

DUURZAAM VEILIG

Staatssecretaris voor Mobiliteit Melchior Wathelet heeft de ambitie om het aantal verkeersdoden tegen 2020 terug te brengen tot 406. U leest het goed, hij streeft naar verkeersdoden. 406 meer bepaald. Freya Piryns verwacht iets meer ambitie. Waarom wordt er niet gestreefd naar nul doden? Elk slachtoffer is er namelijk een te veel.

FREYA PIRYNS
Senator

Wanneer we de ongevallencijfers bekijken, is er geen reden voor zelfgenoegzaamheid. De jongste jaren vertraagde de daling van het aantal verkeersslachtoffers, om vorig jaar zelfs weer te stijgen. In vergelijking met andere Europese landen, valt het op dat België slechter scoort dan het Europese gemiddelde, dat we er niet in slagen om koploperlanden bij te benen en dat landen zoals Spanje, Frankrijk en

Italië, die bij het begin van deze eeuw vergelijkbare resultaten boekten als ons land, wel een duidelijke sprong hebben genomen.

Het kan wel degelijk anders. "The Vision Zero" vormt sinds 1997 de basis van het Zweedse verkeersveiligheidsbeleid. De resultaten zijn verbluffend en de principes worden daarom in verschillende

(Foto: Wouter Torbeyns)

Landen wereldwijd gekopieerd. Het beleid vertrekt van het uitgangspunt dat 'geen enkel dodelijk verkeersslachtoffer te verantwoorden valt'. Centraal staat de feilbaarheid van de mens: net omdat we mens zijn, maken we fouten.

Ook de Nederlandse strategie 'Door met duurzaam veilig' levert zeer goede resultaten af. Bovendien toonde een evaluatie na 10 jaar consequent beleid dat deze keuze dubbel zoveel heeft opgebracht als dat ze heeft gekost.

Freya Piryns diende in de Senaat dan ook een resolutie 'Duurzaam Veilig'

in, gebaseerd op de principes die in Zweden en Nederland gebruikt worden. In deze resolutie vraagt ze de regering om ook in België een nieuw ambitieniveau te installeren op het vlak van verkeersbeleid. De doelstelling is om effectief te streven naar nul verkeersdoden.

Prioritaire aandacht moet hierbij gaan naar wegwerken van de oververtegenwoordiging van kinderen en jongeren in de ongevalstatistieken.

UPLACE IS NOT MY PLACE

Uplace is een megaproject van bijna 200.000 vierkante meter aan de ring rond Brussel. Niet alleen winkels, maar onder meer ook kantoren, een bioscoop, een pretpark en televisiestudio's worden voorzien op het vertaten industrieterrein.

Voor al het megalomaan shoppingcentrum van Uplace baart inwoners van de Vlaamse rand, pendelaars en middenveldorganisaties grote zorgen. Wereldwijd kennen grootschalige shoppingcentra een teruggang, meer en meer staan er leeg.

Maar het meest zullen we Uplace voelen in onze mobiliteit: er worden jaarlijks acht miljoen bezoekers verwacht voor het megawinkelcentrum. Dat komt overeen met 25.000 voertuigbewegingen per dag. En dat op de ring rond Brussel die nu al oververzadigd is. Het plezier tijdens het winkelen zal dus snel plaats maken voor veel frustratie op de baan. En de dagelijkse files zullen nog toenemen, evenals het sluipverkeer in de ruimere omgeving.

Uplace kost de belastingbetaler ook geld. De wegenwerken om Uplace toegankelijk te maken, worden geschat op bijna 60 miljoen euro, waarvan het overgrote deel door de overheid wordt betaald. Als je de werken in de bredere omgeving erbij telt, kom je aan een factuur van minstens 200 miljoen euro. Daar komen nog saneringskosten bovenop, investeringen in De Lijn en onteigeningskosten. De Vlaamse overheid betaalt zelfs een 'centrummanager' om de stadskern van Vilvoorde te ondersteunen. Dus om de miserie op te lossen die ze zelf creëert.

Bovendien wordt kostbare economische ruimte tenietgedaan. Schaafe ruimte die beter kan gebruikt worden voor een groen industrieel project.

// www.uplaceisnotmyplace.be

Hermes Sanctorum en de Groen provincieraadsfractie van Vlaamse-Brabant zetten een website met online petitie op om minister Schauvliege ervan te overtuigen geen milieuvergunning af te leveren aan Uplace. Een bezoeke meer dan waard. De website bedoelen we, niet Uplace.

CORYFEE IN DE KIJKER

HILDE VAN CAUTEREN (Hamme)

Ze is gemeenteraadslid in Hamme, maar niet zomaar een gemeenteraadslid. Naast lokale politiek heeft Hilde Van Cauteren immers nog een andere grote passie: het schrijven van poëzie. Op het eerste zicht twee tegengestelde bezigheden. Toch is Hilde het daar niet helemaal mee eens.

Natuurlijk vormt het schrijven een mooi tegen-gewicht voor politiek, maar tegelijk is er ook een duidelijke link: engagement. Zo werd Hilde begin 2011 de derde dorpsdichter van het bedriegde dorp Doel. Want waar de mens moet wijken voor de economie, komt Hilde in opstand, ook in haar poëzie. Onder haar impuls werd het 'Poëtisch Adoptiedossier' opgesteld, een project waarbij dichters een verlaten huis of plek in Doel adopteren door middel van een gedicht.

Hilde noemt zichzelf ook nog een echte feministe. Zowel in de gemeenteraad als in haar gedichten vraagt ze regelmatig aandacht voor gelijke rechten voor vrouwen en mannen. Naast de poëzie heeft Hilde recent nog een ander genre ontdekt. Vorigjaar publiceerde ze haar eerste jeugdroman: 'Het Naveltheater'. Tussen de voorbereidingen van de gemeenteraadsverkiezingen door, werkt ze aan een bundel en een tweede jeugdroman.

// hildevancauteren.com

GROEN ROESELARE GEEFT PLUIM AAN OMSTREDEN COMPOSTERINGSBEDRIJF

De NV Karel Sterckx ging dit jaar aan de haal met de Roeselaarse Groen Pluim. Een verrassende keuze, want de laureaat van 2011 was Leefbaar Rumbek-Oekene, een actiegroep die net ten strijde trok tegen de geuroverlast van onder andere de NV Karel Sterckx.

(Foto: Stefaan Beel)

Sterckx is marktleider in de productie van champignonsubstraat, op basis van paarden- en kippenmest. Een productieproces met een geurtje. Geen wonder dan ook dat de omwonenden het bedrijf liever kwijt dan rijk waren. Doorheen de jaren deed het bedrijf heel wat inspanningen om de geurhinder te beperken, maar nooit was het resultaat helemaal bevredigend. Tot er in 2011 werd besloten een aankomende biofilter ter waarde van € 650.000 te installeren. Sindsdien haalt de buurt opgelucht adem.

Bij de keuze van de genomineerden voor de Groene Pluim werd pittig gediscussieerd over de voordracht van het bedrijf. Een discussie tussen believers en non-believers. De believers hebben het gehaald en gezien het massale aantal van 845 stemmen, bleek de nominatie een goede keuze.

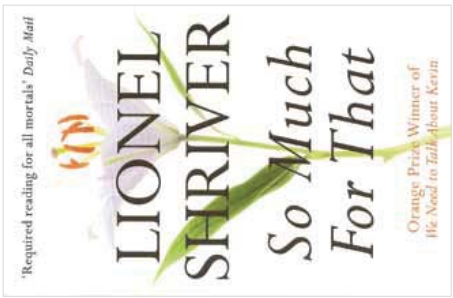
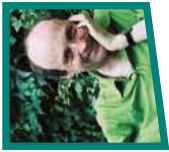
Uiteraard zullen 2012 en de volgende jaren de bevestiging moeten leveren dat het bedrijf wel degelijk begaan is met haar omgeving, dat ze het als een morele plicht ziet om de overlast voor de buurt maximaal in te perken, dat groene

investeringen lonend zijn, ook voor het bedrijf zelf. Gastvrouw Leen Seru van Groen Roeselare overhandigde dan ook niet enkel een mooie groen schilderij, maar gaf ook een mooie boodschap mee: "Vijf hopen dat deze Groene Pluim een mooi plekje mag krijgen in het bedrijf. Dat jullie er nog vaak mogen naar kijken, trots om de verwezenlijkingen en als aansporing om verder te blijven werken aan een leefbaarder Rumbek."

// www.groenroeselare.be

BIJZONDERE BOEKEN

In deze rubriek neemt Jan Mertens een bijzonder boek onder de loep.

te beginnen met 'The Afterlife'. Hij is vastbesloten te gaan, of zijn vrouw en de jongste van hun twee kinderen nu meegaan of niet. Op dat moment krijgt hij slecht nieuws te horen van zijn vrouw Glynis, die ooit werkte als zilverversmid. Ze meldt aan Shep dat ze zijn ziekteverzekering hard nodig zal hebben. Daarnaast zijn er Jackson en Carol. Jackson is een loodgieter in hetzelfde bedrijf als Shep, en ook zijn beste vriend. Jackson en Carol hebben een dochter met een zeer zeldzame erfelijke ziekte.

Glynis heeft vernomen dat ze een zeldzame vorm van mesothelioom heeft. In haar jonge jaren moet ze die ziekte hebben opgedaan door het werk met asbestproducten in haar atelier. Shep, voorzien van een bovenmatig verantwoordelijkheidsgevoel voor al zijn verwanten, laat zijn verhuishappen onmiddellijk vallen en stort zich mee in de behandeling van de ziekte van zijn vrouw. In tegenstelling tot Shep, die een 'goed' personage is, soms zelfs aan de brave kant, is Glynis helemaal geen engel. Ze kan behoorlijk bitchy zijn, en dat wordt er niet echt beter op naarmate de ziekte verder woekert.

Glynis en Shep komen terecht in de draaikolk van de gezondheidszorg, en dat betekent in de VS een groot risico. Shep heeft gelukkig een ziekteverzekering, maar het blijkt al snel dat hij immense bedragen bij moet betalen om de zorg door de specialisten te blijven betalen. Glynis slaapt zich van de ene naar de andere behandeling, ondergaat vreselijk zware chemotherapieën en gaat in de clinch met iedereen die vriendelijk en zorgzaam met haar wil omgaan. Shep probeert zijn vrouw in alles bij te staan, en moet tussendoor ook nog mee instaan voor zijn vader, die eveneens extra zorg

Een roman over kanker, wil ik dat wel lezen? Die vraag zullen velen zich misschien stellen als ze So Much For That (vertaald als Dat was het dan) van Lionel Shriver in handen krijgen. Er zijn echter heel veel redenen om het wel te doen. Het is een heftig boek, een kwaad boek, een ontroerend boek, en vaak zelfs ook een humoristisch boek. Het gaat misschien nog meer over hoe mensen omgaan met geliefden die getroffen worden door een vreselijke ziekte. Het gaat ook over de genadeloosheid van de Amerikaanse gezondheidszorg, over ethische dilemma's en over de vraag wat een mensenvan waarde is. En het is bovenal ook een erg goed geschreven boek.

In het boek staan twee koppels centraal. Shep en Glynis vormen de spil van het verhaal. Shep werkt als bediende in een bedrijf dat klusjes uitvoert. Hij was oorspronkelijk zelf de oprichter van het bedrijf, maar verkocht het op een bepaald moment. Hij heeft lang gespaard, en bij het begin van het verhaal maakt hij zich klaar om te vertrekken naar een eiland in de buurt van Tanzania, om daar

azIELzoekers

Op reis naar het geluk, vrezend voor het onbekende. Hopend op een goede afloop, Herinneringen maken jacht op mij.

Het zijn de eerste regels van het gedicht 'Welkom' van Innocent Ndikum, een man uit Kameroen die op zijn reis naar het geluk in Vlaanderen belandde. Al te vaak krijgt een 'gelukszoeker' het etiket 'profiteur' opgekleefd, maar wat is er mis met zoeken naar geluk? Zijn we niet allemaal zoekend?

Jef Lingier trok naar het asielcentrum van Houthalen-Hechteren en peilde er naar de ziel van de bewoners. Geen beter middel daarvoor dan de poëzie. Mannen en vrouwen van diverse afkomst waren

Niet de kers op de taart

Die artiesten toch, toffe mensen, maar wij moeten ze toch niet onderhouden met onze belastingen?!

Zelfs hoogopgeleide Vlamingen durven te twijfelen aan de meerwaarde van een kunst- en cultuurbeleid. Nog steeds leeft de gedachte dat kunst en cultuur zoiets zijn als de kers of de slagroom op de taart. Het is best lekker, maar met wat minder kan het ook.

Daarom heeft Bart Caron dit boek geschreven. Hij legt uit waarom cultuurbeleid geen luxe is, maar noodzaak. Hij deed dat uit bewondering voor kunstenaars en culturele werkers. Wat zij doen is het summum van menselijk kunnen. En uit respect voor het publiek: de ongelooflijke gewaarwordingen die kunstenaars de participanten leveren, zijn op geen enkele andere manier te realiseren.

Bart doorzwom alle mogelijke culturele waterfjes alvorens hij als toepexpert in de Commissie Cultuur van het Vlaams

Parlement terechtkwam. En ondertussen blijft hij plukken aan de snaren van zijn contrabas, schuimt hij parochiezalen en cultuurtimpels af in het zog van Willem Vermandere.

Met de voeten in de Vlaamse klei, maar met een hoofd vol ervaring schreef Bart Caron zijn gedachten rond cultuurbeleid neer. Geen criticaster die ze doorprikt krijgt.

Niettemin staat Bart steeds open voor nieuwe invalshoeken of lucide ingevingen. Hij heeft dan ook een exemplaar van zijn boek veil voor diegene die hem weet te overrompelen met een verrassende quote omtrent lokaal cultuurbeleid. Je kan tot 30 april een mailtje sturen naar wedstrijd@groen.be met 'niet de kers' als onderwerp.

De bundel 'azIELzoekers. Gedichten & verhalen van mensen op de vlucht' is te bestellen via www.azielzoekers.be.

niet langer anonieme asielzoekers, maar ontloopten zich tot 'Dichters zonder grenzen'.

In hun gedichten verwoorden ze hun zoektocht, kijken ze achterom naar hetgeen ze achterlieten, maar ook vooruit naar een ideale, maar ongewisse toekomst. Confrontierend voor de lezer, maar ook voor henzelf.

'Azielzoekers' bundelt de gedichten, zowel in de originele Engelse versie, als in vertaling. David Van Reybroeck tekende voor het voorwoord en pakkende zwart-witfoto's van Stijn Beeckman maken het geheel af.

SJERP ZOekt GROENTJE

De campagne 'Sjerp zoekt Groentje' bestaat uit een informatieve website (www.sjerpzoektgroentje.be), flyers en affiches. Ervaren en beginnende politici vertellen in filmpjes over hun politiek engagement, reacties van vrienden en herinneringen aan de eerste keer campagne voeren.

"Op deze manier willen wij alle jongeren stimuleren om zelf aan politiek te doen en hun stem te laten horen", vertelt voorzitter van Jong Groen, Bart Dhondt. "Het is hoog tijd dat de jeugd ingedommelde schepenen en burgemeesters wakker schudt. De gemeente beslist over heel wat zaken die de leefwereld van jongeren rechtstreeks raakt: fuifruimte, mobiliteit, het aanteggen van pleinen, betaalbaar wonen. Wie beter dan zichzelf weten wat voor hen belangrijk is? Jong Groen hoopt niet alleen dat jongeren bewust gaan

JONG GROEN EN GROEN LANCEREN CAMPAGNE 'SJERP ZOekt GROENTJE' VOOR MEER JONGEREN IN DE POLITIEK

Groen en Jong Groen starten een campagne om jongeren warm te maken voor lokale politiek. Gemeenteraadsverkiezingen zijn hét moment waarop nieuw jong talent zijn intrede kan maken en waarop jongeren invloed kunnen hebben op het gemeentelijk beleid.

kiezen op 14 oktober, maar dat ze ook actie ondernemen of zelf als groentje in de politiek stappen."

Groen en Jong Groen slaan met deze campagne de handen in elkaar om zoveel mogelijk jongeren te overtuigen zich te engageren voor hun gemeente. Groen-voorzitter Wouter Van Besien: "Jongeren moeten alle kansen krijgen om aan politiek te doen, niet alleen omdat ze dat verdienen, maar ook omdat jongeren op alle politieke niveaus nodig zijn. Jonge mensen hebben een vernieuwende kijk op situaties, bedenken oplossingen op lange termijn en zijn nog niet vastgeroest in systemen en denkpatronen."

In februari trapt de groenen deze campagne af in studentenstad Leuven. Jeugdige passanten konden er achter een bureau plaatsnemen, en als burgemeester voor 30 seconden - met lint om de schouders - ideeën geven voor de lokale politiek.

[//www.sjerpzoektgroentje.be](http://www.sjerpzoektgroentje.be)

De nieuwe Groen-ldikaart: die onlangs in je bus viel, deed je misschien de wenkbrauwen fronsen. Een groene partij die plastic ldikaarten verspreidt? Is dat nu die nieuwe, zakelijkere stijl van Groen zonder uitroeptekens? Is Groen zijn reflex van duurzaamheid kwijtgeraakt? Zadelen we ons nageslacht, naast alle kernafval, nu ook op met een onafbrekbare berg Groen-ldikaarten?

Nee. Duurzaamheid blijft nog altijd het eerste aandachtspunt.

Maar ook ja. De nieuwe ldikaarten kunnen aanzien worden als de nieuwe, meer zakelijke stijl van Groen. Ze zien, voelen,

HET ENE PASJE IS HET ANDERE NIET

Ze ziet eruit als een identiteitskaart, voelt aan als een bankkaart, is flexibel als een sis-kaart en is gemaakt van PVC.

plooien en ruiken zelfs als ordinaire plastic pasjes en ze zijn gemaakt van PVC, maar dan wel door een bedrijf waar wij een warm hart voor hebben. Een Vlaams innoverend bedrijf dat op zoek gaat naar duurzame alternatieven voor dagdagelijkse producten. Zonder verlies van gebruiksgemak of comfort, maar met respect voor mens en milieu.

Syx Graphics uit Ieper ontwikkelde zo haar Syx Graphics Bio Card. Een plastic kaart als alle andere in vorm en mogelijkheden, maar toch in niets vergelijkbaar. Aan het kunststof wordt er immers een enzym toegevoegd dat de kaart perfect biologisch afbreekbaar maakt.

Niet in je portefeuille, maar wel in een composteerende omgeving. Naar gelang de omstandigheden is de kaart in een half tot vijf jaar volledig afgebroken.

En hoeft het nog gezegd dat ook de druk weloordacht is? Het bedrukken van alle kaarten die het bedrijf produceert, gebeurt volgens het waterless-principe, de best beschikbare technologie.

Had je in blinde woede je ldikaart meteen weer naar de partij teruggestuurd? Geen probleem. Je kan er gerust een nieuwe krijgen. En dat teruggestuurde exemplaar belandt dan wel op de composthoop in de tuin van het nationaal secretariaat.

what' of 'Et alors' op reageert.

Het is dus aan ons om mensen die bang zijn voor dat anders-zijn, die zich opsluiten in hun eigen gelijk, te overtuigen dat het de moeite loont over dat hek van hun eigen leefwereld te kijken. Net daarom stel ik 'respect' als thema centraal in de derde editie van de Veertiendaagse rond Gelijke Kansen en Diversiteit in het Brussels Gewest.

Laten we dus van Brussel, maar uteraard ook van de rest van het land een samenleving maken waar iedereen zich thuis voelt. Een plek waar respect voor diversiteit niet langer iets uit de schoolboekjes is, maar een evidentie, iets dat je zelfs niet meer aan je kinderen hoeft uit te leggen. "

"We vinden allemaal dat we het recht hebben om onszelf te zijn. Nu,

Jezelf zijn, dat wil ook zeggen dat je anders mag zijn dan de andere. Dit recht zou vanzelfsprekend moeten zijn, maar is het jammer genoeg nog niet. Ligt dit aan onze wetten? Ons juridisch systeem? Eigenlijk niet, want die wetten hebben we grotendeels al. We mogen zelfs leven. We staan voor op andere landen. In theorie is dit wel mooi, maar in de praktijk is discriminatie helaas nog te vaak een probleem.

De recente gevallen van homobashing in Brussel, in Leuven of waar dan ook, tonen aan dat zelfs in een land met een openlijk homoseksuele premier niet iedereen daar spontaan met 'So

BRUNO DE LILLE
Staatssecretaris Gelijke Kansen Brussels Gewest

Op 6 mei 2012 vindt op initiatief van onder meer Oikos de tweede editie van Het Groene Boek plaats in Antwerpen. Net als vorig jaar biedt het een podium aan auteurs die de omslag naar een sociaalecologische samenleving belichten. Er is plaats voor kritische analyse, verse ideeën, praktijkverhalen, literatuur en documentaires. Dit jaar wordt extra ingezet op interactie en dialoog.

Iedereen heeft de mond vol van een duurzame samenleving. Maar wat betekent het en hoe gaan we er naartoe? Uitdagingen zoals de klimaatcrisis kennen we ondertussen. Maar werk maken van de oplossing is een ander paar mouwen. Wat is er nodig voor de noodzakelijke transitie? En wie is er al mee bezig? Deze vragen en uitdagingen vormen het uitgangspunt van Het Groene Boek. Het wil een platform zijn voor verhalen voor de toekomst en een ontmoetingsplek voor iedereen die hiermee bezig is. Hoe maken we de omslag naar een samenleving die ecologische grenzen respecteert en sociale rechtvaardigheid realiseert? Dit vergt een bewustzijn over wat er fout loopt, nieuwe denkbeelden over een duurzame samenleving, motiverende praktijken groot en klein en vooral een open dialoog.

Voor Het Groene Boek gaat Oikos een uniek samenwerkingsverband aan met een rijke waaijer van organisaties: Jeugdbond voor Milieu- en Natuurstudie JNM, Milieu-informatiecentrum ARGUS, Kunstencentrum Kaaitheater en Wereldcultuurencentrum Zuidpershuis.

Een greep uit het programma

Het Groene Boek begint met een gesprek tussen drie romanschrijvers van verschillende generaties. Is het denken over het milieu veel veranderd over de generaties heen? **Rachida Lamrabet**, **Pol Hoste** en **Paul Baeten-Gronda** gaan met elkaar in gesprek. **Jos Geysels** is moderator.

In het Boekencafé vertelt de bekende **jeugdschrijver Patrick Lagrou** over zijn nieuwe serie 'De Klimaatreeks', waarin de klimaatverandering centraal staat.

In het eerste debat gaan **Roger Jacobs**, die De markt voorbij met teksten van André Gorz redigeerde, een vertegenwoordiger van de **New Economic Foundation** (NEF) en **schrijver Jeroen Theunissen** in op het vraagstuk 'Werken aan de tijd'. Gaan we allemaal langer werken, of komt er een 21-urenweek, waar de NEF voor pleit? Hetzelfde thema komt ook verder aan bod in de lezing over André Gorz' gedachtegoed door milieufilosof Marius de Geus (NL).

Het Groene Boek wil ook ruimte maken

Lente-aanbod

Toegangskaarten zijn te koop via de website van het Zuidpershuis en kosten € 8. Tenzij u gebruik maakt van het lente-aanbod van Oikos: € 10 voor een toegangsticket én het cahier Welvaren zonder groei! Bestellen doet u door storting op 001-5987701-64 van Oikos vzw met als vermelding 'Het Groene Boek - Lente-aanbod'.

// www.hetgroeneboek.be

De goedgevulde dag wordt afgesloten met een lezing van internationaal zwaargewicht **Brian Fagan**, archeoloog, professor antropologie en auteur van onder andere *The Little Ice Age* en *Elixir*, een boek dat de geschiedenis van mens en water met elkaar verbindt, en over hoe onze dagelijkse interactie met dit kostbaar goed diepe wortels heeft in ons verleden.

Interactie

Tussen alle debatten en lezingen door krijgen de bezoekers de mogelijkheid om zelf volop deel te nemen aan het debat! En dit door te participeren:

- **aan Trage Tafels**, waar de deelnemers de kans krijgen om met elkaar in dialoog te gaan over een bepaald thema, ondersteund door een deskundige;

- **aan de Transitie-arena**, waar de deelnemers volgens het speeddating-principe aan tafeltjes kunnen aanschuiven om te discussiëren met 30 verschillende organisaties die werken rond sociale en ecologische uitdagingen.

rondzwemmen? Leenaert spreekt over de initiatieven die EVA neemt voor het verminderen van visconsumptie. Aansluitend wordt in de Docroom de documentaire *Sea the Truth* van Dos Winkel gespeeld, na Liphiring vecht terug van vzw Djapo.

Hoe mensen al timmeren aan een meer sociaal-ecologische samenleving komt aan bod in de vorm van *Sharing/Ruil* – en Deeleconomie, met populaire initiatieven als couchsurfing en autocodelen. **Michel Bauwens** komt het peer-to-peer principe toelichten, **Ann Sterckx** vertelt over bedrijfsmoes tuinen. Er wordt haarfijn uitgelegd wat swishing wel is en **Lieven Godderis** spreekt over zijn community supported agriculture-boerderij in Deinze.

Het einde aan de groei? **Aviel Verbruggen**, lid van het IPCC, en **Richard Heinberg** (o.v.), een van de eersten die een analyse maakte over piekolie, spiegelen ons een tijd voor waar er geen overvloedige olie en energie meer is. Hoe zal die tijd eruit zien? Een debat waar we ook schrijver **Oscar Van den Boogaard** bij betrekken.

voor stevige discussie. Daarom gaat **Bart Staes**, Europarlementair voor Groen in debat met een voorstander van GGO's, over de (on)zin van genetisch gemodificeerde organismen.

Energie-expert Luc Barbé komt spreken over zijn nieuwe boek 'De verspreiding van kernwapens en de rol van België' en gaat hierover in gesprek met **professor Internationale Politiek Tom Sauer** (Universiteit Antwerpen).

Wat heeft onze achtertuin te maken met verhoogde biodiversiteit, grotere voedselveiligheid en klimaatverandering? Onder het motto dat vele kleintjes een groot verschil kunnen maken geven de auteurs van *The Powerful Garden* verschillende visies op de tuin.

Tobias Leenaert, oprichter van EVA, gaat in gesprek over de vis in onze oceanen. Organisaties als de Sea First Foundations stellen dat we niet alleen minder vissen maar ook minder vis moeten eten, omdat 80 % van onze visbestanden bedreigd zijn. Kunnen we ervoor zorgen dat er in 2050 nog vissen in onze oceanen

NIEUWJAARSRECEPTIE IN BEELD

Foto's: Sien Verstraeten

De galerie Horta van het Centraal Station. Veel centraler gelegen en beter ontsloten kan je een nieuwjaarsreceptie niet organiseren. En nog een stijlvolle locatie bovendien.

Een positieve boodschap van Sylvie Gahy, schepen in Hoeilaart of een grappige witz van Iwein Segers? Hoe dan ook werd er een glimlach op de lippen getoverd.

Van bovenmatig groot tot heel klein. Iedereen kijkt, samen met Wouter Van Besien, uit naar een boeiend 2012.